

Chương 116: Tiểu Ác Ma Olivia

(Số từ: 2638)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:45 PM 15/09/2025

Thánh Linh.

Tôi không ngờ tới chút nào, phần thưởng quá lớn đến mức tôi phải tự hỏi mình đang trong tình huống gì đây. Dù chỉ giới hạn ở khả năng can thiệp tinh thần, nhưng đó vẫn là một kỹ năng kháng ma pháp cực kỳ lợi hại mà người ta chỉ có thể có được sau quá trình rèn luyện khắc nghiệt.

Olivia Lanze đã trở về an toàn, nên có vẻ như đã có một cuộc náo động nhỏ trong số các học viên khóa trên. Vì vụ việc không bị đẩy đi quá xa nên chi tiết không được lan truyền rộng rãi trong các học viên. Các thành viên của Grace cũng không tiết lộ gì về việc Olivia Lanze bị tra tấn—có lẽ vì các giáo viên đã dặn họ không được nói ra. Không có thông tin nào bị rò rỉ.

Hoàng gia muốn giải quyết vụ này một cách âm thầm.

Adriana và các thành viên khác của Grace dường như đang khóc vì vui sướng và hân hoan trước sự trở về an toàn của Olivia. Tôi đã xác nhận cô ấy an toàn rồi nên đã không tham gia vào buổi đón tiếp đầy nước mắt đó.

Tôi chỉ đi học, ăn tối và tập luyện như mọi khi.

“Reinhardt.”

“Aaa...”

Thế nhưng, Olivia Lanze lại đến ký túc xá của học viên năm nhất để gặp tôi.

“Cậu có thể nói chuyện với chị một lát không?”

Vẻ mặt cô hơi u ám, nhưng không đến mức thảm hại như cái viễn cảnh tương lai mà tôi đã thấy.

Giữa đêm, cô đột ngột tìm đến tôi và đưa tôi ra ngoài ký túc xá của Học viện Temple. Xung quanh Lớp Royal vào ban đêm rất yên tĩnh.

“Chị nghe nói cậu đã đóng một vai trò rất lớn trong việc cứu chị.”

“...Gì cơ? Thật ra, không phải Ibia đã làm tất cả sao?”

“Phải, chị cũng đã cảm ơn cô bé rồi. Cảm ơn cậu, Reinhardt.”

Adriana và tôi đã cùng nhau vạch ra kế hoạch, nhưng cuối cùng, năng lực thần giao cách cảm của Ibia mới đóng vai trò then chốt nhất.

Olivia đi bên cạnh tôi mà không nói một lời nào trong một lúc lâu. Cảm giác giống như chúng tôi đang đi dạo hơn là đi vội vã.

“Chị đã nghĩ chỉ cần rời Học viện Temple và từ bỏ tín ngưỡng của mình là đủ. Chị muốn sống một cuộc sống bình yên mà không làm tổn thương ai cả...”

Riverrier Lanze đã không thể từ bỏ Olivia Lanze. Đó là lý do tại sao ông ta cố gắng thao túng cô đến mức hủy hoại hoàn toàn, nhưng khi phát hiện ra phép can thiệp tinh thần và tẩy não không có tác dụng với cô ấy, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc giết cô. Tinh thần mạnh mẽ của cô đã suýt chút nữa trở thành sự diệt vong của cô nàng.

“Có vẻ như chị đã quá ngây thơ.”

Cô đã nghĩ ông sẽ để cô ra đi, nhưng không. Ông ta giam cầm và đe dọa cô, và cố gắng bắt Olivia sống theo ý ông bằng cách tra tấn và tẩy não.

Rốt cuộc thì cô đã phải chịu đựng những gì trong những ngày bị giam cầm? Chỉ sau vài ngày, Olivia—người ban đầu có vẻ rất dịu dàng và thân thiện—lại toát ra một bầu không khí cô độc.

“Bây giờ chị định làm gì ở Học viện Temple?”

Olivia đã định rời khỏi Học viện Temple. Tuy nhiên, cô đã được giải cứu khỏi Thần Điện Hiệp Sĩ cũng chính vì cô là một học viên của Học viện Temple.

“...Rời khỏi Học viện Temple lúc này khá là nguy hiểm.”

“...Vậy sao?”

“Phải, chị đã biết quá nhiều điều không nên biết.”

Olivia đã phát hiện ra những bí mật của Hội Thần Điện Hiệp Sĩ, sự thối nát bên trong tổ chức của chúng và chúng có thể đáng sợ đến mức nào. Cô được giải cứu trước khi họ kịp làm hại, nhưng cô đã thấy quá nhiều thứ.

Nếu không có sự bảo vệ của Học viện Temple, cô sẽ lại bị chúng bắt đi—không phải để tẩy não mà là để bịt miệng.

Cuối cùng, cô quyết định sẽ ở lại Học viện Temple, dù chỉ là để tự bảo vệ bản thân.

“Chúng ta ngồi xuống một lát nhé?”

“Chắc chắn rồi.”

Sau khi đi một lúc, Olivia ngồi xuống một chiếc ghế dài, và tôi ngồi xuống bên cạnh cô nàng.

Một mùi hương thư thái tỏa ra từ cả cơ thể và mái tóc cô.

“Chị... có định từ bỏ tín ngưỡng của mình không?”

“Phải.”

“Chẳng phải chị vẫn có thể có đức tin mà không cần gia nhập một giáo phái nào sao?”

Olivia Lanze không nói rằng cô chỉ đơn giản là sẽ từ bỏ mong muốn gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ, mà thay vào đó, cô nói rằng cô sẽ từ bỏ chính tín ngưỡng của mình. Tin vào thần linh một mình không phải là điều hoàn toàn bất khả thi. Tôi tự hỏi tại sao cô lại cố gắng từ bỏ toàn bộ tín ngưỡng của mình.

“Tôi biết chị định nói gì.”

Olivia gật đầu và khẽ mỉm cười.

“Cậu có muốn chị cho cậu xem một thứ không?”

“Xem gì cơ?”

-Phìnn...

Một nhóm ánh sáng trắng rực rỡ nhảy múa trên tay phải cô nàng—đó là biểu hiện của thánh lực cô.

“Đây là sức mạnh của Towan, Thanh Khiết Thần.”

“Ừm... tôi đoán vậy.”

“Tại sao những người thối nát, không trong sạch như vậy lại có thể sử dụng sức mạnh này?”

Olivia nhìn tôi với ánh mắt buồn bã.

“Tại sao rất nhiều linh mục và Thánh Kỵ Sĩ hành động trái ngược với đức tin và giáo lý của họ lại có thể sử dụng thánh lực mạnh mẽ như vậy?”

Thần Điện Hiệp Sĩ có đầy rẫy các linh mục và Thánh Kỵ Sĩ trực tiếp đi ngược lại giáo lý của họ và phạm vô số tội ác kinh hoàng. Tuy nhiên, thánh lực của họ vẫn mạnh mẽ. Họ không bị thần linh phán xét hay trừng phạt.

“Và tại sao chị, sau khi quyết định không phụng sự Towan nữa, vẫn có thể sử dụng sức mạnh này?”

Dù cô đã từ bỏ đức tin của mình, thánh lực của cô vẫn còn.

Olivia dường như có quá nhiều câu hỏi.

“Thánh lực không tương xứng với đức tin của một người, và một người vẫn có thể sử dụng nó ngay cả khi họ không sống nghiêm khắc theo giáo lý.”

Cô đang bình tĩnh nói ra những điều có thể khiến cô ngay lập tức bị các thẩm vấn viên tìm đến. Dường như—khi chứng kiến những linh mục thối nát và sức mạnh mà họ có—cô đã bắt đầu nghi ngờ chính Ngũ Đại Thần Giáo.

“Thần linh ban cho chúng ta sức mạnh, nhưng họ dường như không thực sự quan tâm chúng ta làm gì với nó. Đó có lẽ là lý do tại sao Thần Điện Hiệp Sĩ lẽ ra đã phải bị giáng tội vẫn còn tồn tại.”

Thần linh không trông chừng chúng ta. Họ chỉ ban cho chúng ta sức mạnh, nhưng họ dường như không quan tâm chúng ta làm gì với nó.

“Vậy thì tất cả những lời cầu nguyện và bài thánh ca này có ích gì nếu họ thậm chí còn không ở đó để cảm nhận chúng?”

Sau khi trải qua sự bất lực và thất vọng như vậy, Olivia cuối cùng đi đến kết luận rằng bản thân tín ngưỡng không có mục đích gì cả. Những bài giảng và lời dạy vô số đó hoàn toàn không liên quan gì đến thần linh.

Olivia từ bỏ đức tin của mình không chỉ vì lý do cảm xúc mà còn vì cả lý do logic nữa. Dù sao đi nữa, tôi đã biết được rằng thánh lực của một người vẫn sẽ tiếp tục mạnh mẽ bất kể đức tin của họ ra sao.

“Nhưng ai mà biết được. Có thể chỉ là những vị thần đó thôi.”

“...Gì cơ?”

“Hửm? K-không có gì đâu.”

Olivia dường như đã nói một điều gì đó khá kỳ lạ, như thể đó là một lời lờ miệng.

Thần linh không quan tâm đến thế giới này.

Nếu vậy, sự tồn tại đối nghịch với họ, Ma Thần, có thể thì khác thì sao?

Đó có lẽ là ý cô nàng. Tại sao cô đột nhiên nói một điều nguy hiểm như vậy? Olivia cười khúc khích và lắc đầu như để lấp liếm đi để tôi không thể hỏi cô nữa.

Không thể nào.

Cô ấy đã đi về phía bóng tối ư?

“Nhân tiện, Reinhardt, tại sao cậu lại giúp chị?”

Olivia hỏi tôi điều đó như thể cô muốn đổi chủ đề.

“Chị biết cậu và Adriana là người đã viết lá thư đó.”

“À... Vậy là chị đã biết à?”

Mọi chuyện đều diễn ra tốt đẹp, nên mọi thứ đều ổn, nhưng có vẻ như mọi người đã nhận ra đó là chúng tôi vào lúc tôi rời khỏi cuộc họp. Có vẻ như Adriana đã thú nhận mọi chuyện.

Nói như vậy, Olivia đã biết rằng những người chủ chốt đứng sau vụ giải cứu cô là Adriana và tôi.

“Có phải vì Adriana đã nhờ cậu không?”

Olivia nhìn tôi với một nụ cười trên môi.

Tôi cảm thấy như tim mình sắp nổ tung. Cô là một người con gái xinh đẹp rạng ngời đến nỗi tôi cảm thấy như não mình đã ngừng hoạt động. Cái gì thế này? Điều đó thực sự đang xảy ra với tôi ư?

Olivia nhìn tôi, cười tinh quái và thì thầm.

“Cậu yêu chị từ cái nhìn đầu tiên à?”

“G-Gì cơ?!”

Không, cái gì vậy? Tại sao cô lại hỏi điều đó đột ngột như vậy?!

Thật lòng mà nói, tôi không yêu cô nàng, nhưng tôi cảm thấy như mình sắp phát điên!

Chỉ cần tôi mất cảnh giác dù chỉ một giây thôi, tôi cảm thấy như linh hồn mình có thể bị hút ra ngoài!

“Đùa thôi mà. Sao cậu lại ngạc nhiên thế?”

Olivia cười trong khi che miệng lại.

Cái gì thế? Sau khi buông bỏ mọi thứ, cô cũng trở nên có thể nói những điều kỳ lạ như vậy à?

Olivia nheo mắt lại và đột nhiên đưa mặt lại gần tôi hơn.

Cô đến gần tai tôi, thật đấy.

Rồi cô thì thầm vào tai tôi với một giọng nói rất nhẹ nhàng.

“Chị đã nói với cậu là mình sẽ không phụng sự Towan nữa đấy?”

Các linh mục của Towan không thể kết hôn. Tuy nhiên, vì cô đã từ bỏ tín ngưỡng đó, cô được tự do làm bất cứ điều gì mình muốn. Ý cô là vậy ư?

Olivia tiếp tục thì thầm với một giọng nói kỳ lạ.

“Tất nhiên, cậu vẫn còn quá trẻ, Reinhardt. Có lẽ... Khi cậu học năm thứ tư?”

“C-chị bị sao vậy?!”

Olivia nhìn lại tôi đang làm âm ỉ.

“Cậu thấy đấy, chị nghe nói rằng khi nói đến những vấn đề như thế này thì không nên quá khiêm tốn, nên chị nghĩ tốt hơn là nên thành thật hơn với những điều này.”

Olivia lại mỉm cười với tôi trong khi vuốt ve mái tóc của mình.

“Chị xinh đẹp mà đúng không?”

Phải, tôi phải thừa nhận điều đó. Thành thật mà nói, tôi thậm chí còn gọi cô là mỹ nhân vĩ đại nhất của trường.

Ý là, cô không còn là một đứa trẻ nữa, nên điều đó là ổn; so với cô ấy, vẻ ngoài của tôi chỉ quá đỗi bình thường—giống như tôi xấu hơn 1000 lần vậy.

Nhưng việc cô tự gọi mình là xinh đẹp... cảm thấy hơi kỳ lạ.

“Ừm... đúng thế, nhưng tự gọi mình là xinh đẹp bằng chính miệng của mình thì hơi...?”

Tính cách của cô đã trở nên đen tối.

Tâm trí của cô cũng dường như đã trở nên đen tối theo nhiều cách khác nhau. Thấy tôi không thích điều này, Olivia nhếch môi lên thành một nụ cười quyến rũ.

Wow.

Ban đầu cô không phải là loại người đó, nhưng bây giờ vị thánh nữ đã khóa chặt những khía cạnh gợi cảm của mình trong nhiều năm đã được giải phong ấn.

Đó chẳng phải là một thảm họa theo đúng nghĩa đen sao?

Olivia kéo tôi lại một chút.

“Dù sao đi nữa, cảm ơn cậu, Reinhardt.”

-Chụt

Cô hôn lên má tôi, tạo ra một tiếng động ưt át.

“Hãy làm nhiều điều hơn nữa khi cậu lớn hơn nhé?”

“Aaa.”

Tôi đứng bất động trong khoảng mười giây.

Thật sự như là não tôi đã bị đóng băng.

Vị thánh nữ thôi nát và đen tối đã trở thành một con cáo già ve vãn một đứa nhóc năm nhất.

“...Vậy, đây có lẽ là một vấn đề khá lớn.”

“Ti-tiền bối...?”

Ngày hôm sau, khi tôi ra ngoài để tập luyện buổi sáng, tôi đã kể cho Adriana nghe những gì Olivia đã làm tôi qua. Sắc mặt cô hoàn toàn trắng bệch.

Dường như tính cách của thần tượng và hình mẫu của cô ấy đột nhiên thay đổi 180 độ, vượt xa cả việc từ bỏ đức tin. Hành vi của cô ấy giống như đang nói: “Tôi đã cống hiến cả đời mình cho cái giáo lý thanh khiết đó, nên bây giờ tôi sẽ làm tất cả những gì tôi muốn!”

Thật đáng sợ vì cô ấy gần như là một người nở muện với những điều như vậy, và cô ấy là người phụ nữ xinh đẹp nhất ở Đế đô, nên không ai sẽ từ chối cô ấy cả.

“Ừm... M-mặc dù hơi xấu hổ... Cậu không nên thích điều đó sao, hậu bối?”

Adriana đã bị sốc, nhưng cô nói rằng tôi lẽ ra phải thích nếu một người như Olivia—người thậm chí còn được gọi là Thánh nữ quận Eredian—hôn tôi.

“Tôi biết cô ấy chỉ đang trêu chọc tôi, nhưng vì tôi biết cô ấy đang làm điều đó, tôi không biết phải đối phó thế nào khi đứng ngay trước mặt cô ấy.”

Tôi chắc chắn cô ấy thích thú khi nhìn tôi bối rối. Trên thực tế, cô ấy có lẽ nghĩ tôi chỉ là một đứa trẻ. Tuy nhiên, khi cô ấy làm những điều đó, tôi không biết phải làm gì, khiến não tôi bị đóng băng.

Người đã mang lại cho tôi khả năng chống lại các cuộc tấn công tinh thần lại đang tấn công tâm trí tôi!

“Ừm... Cậu có thể làm gì? D-dù sao đi nữa, đó chẳng phải là một điều tốt sao...?”

Có vẻ như Adriana cho rằng tôi nên coi đó như một lời khen nếu tôi không thể xử lý nó.

Nhưng.

Làm sao tôi có thể làm được điều đó?

Điều này quá sức chịu đựng đối với trái tim tội nghiệp của tôi. Sau khi chạy một lúc, Adriana lên tiếng như thể cô vừa nhớ ra điều gì đó.

“Ừm... Tiên bối vừa nói rằng cô ấy muốn ăn cùng cậu và chị, tiên bối... Cô ấy trông rất vui vẻ.”

“T-tôi không thể không đi sao...?”

“Không.”

Adriana kiên quyết.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading